

Arrest

nr. 217 308 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIWAKANA
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 september 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij bekomt het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie in functie van haar wettelijk samenwonende partner van Belgische nationaliteit, nadat zij op 2 december 2014 een aanvraag indiende.

1.2. Op 31 maart 2017 wordt de samenwonende partner van de verzoekende partij afgevoerd van ambtswege.

1.3. Op 19 april 2018 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een schrijven aan de verzoekende partij overeenkomstig artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 17 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42^{quater} §1 van de wet van 15.12.1980

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoerd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na de indiening van een bijlage 19ter op 02.12.2014 in functie van zijn Belgische wettelijk samenwonende partner BA, D.B. (...) (RR: xxx). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister heeft betrokkene de wettelijke samenwoonst met de referentiepersoon afgesloten op 24.06.2013. Echter blijkt hieruit tevens dat de referentiepersoon sinds 31.03.2017 werd afgevoerd van ambtswege. Betrokkene verklaart dat referentiepersoon sinds twee jaar in Senegal verblijft.

Overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 19.04.2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd aan betrokkene betekend op 30.05.2018.

Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Handgeschreven brief van betrokkene dd. 27.06.2018

- Een deel van de arbeidsovereenkomst van betrokkene bij CleanLease en bijhorende loonfiches

- Attest dd. 29.04.2018 van de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie met betrekking tot betrokkenes vakantiegeld 2018 op basis van de prestaties van het jaar 2017.

In de aan hem op 30.05.2018 betekende brief werd betrokkene gevraagd tot aan de eventuele afgifte van de F+ kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten meer voorgelegd.

Hoewel in diezelfde brief dd. 19.04.2018 betrokkene ook werd bevraagd omtrent de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42^{quater}, §4, dient opgemerkt te worden dat deze bij een vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk niet van toepassing zijn en deze dus ook niet verder zullen besproken worden nu de oorzaak van referentiepersoon haar ambtshalve afvoering duidelijk is geworden.

Wat betreft humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, derde lid van de wet van

15.12.1980 dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is. De wettelijke samenwoning werd immers niet stopgezet. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn EU-partner en die EU-burger aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven.

Er werd verder geen enkel bewijsstuk voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat er enig medisch bezwaar is of enig leeftijdsgebonden probleem dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen wel degelijk aantoont dat hij werkwilbig is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 02.12.2014) of er een nieuw leven te starten. Uit het dossier blijkt dat betrokkene sinds 12.12.2011 in België zou verblijven en hij sindsdien meerdere pogingen heeft ondernomen om legaal verblijf te verkrijgen in het Rijk. Geen van de verblijfsaanvragen voorafgaand aan die van 02.12.2014 hebben tot een positief resultaat geleid. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf. De duur van zijn legaal verblijf in België is aldus nog relatief kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers minstens 18 jaar lang in zijn land van herkomst. Betrokkene heeft in het verleden asiel aangevraagd, daaruit blijkt dat nog heel wat familie in het land van herkomst heeft wonen. De asielprocedures hebben telkens niet tot legaal verblijf kunnen leiden. Er zijn bijgevolg geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie, kan opgemerkt worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten voorlegde. Nergens uit de voor DVZ beschikbare documenten blijkt dat er sprake is van een sociale en culturele integratie dat het beëindigen van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Tot slot, wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de referentiepersoon sinds twee jaar het Rijk verlaten heeft. Dit gegeven wordt niet door betrokkene betwist. Betrokkene verklaart verder dat hij heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt. Uit het Rijksregister blijkt inderdaad dat hij sinds 16.02.2018 met een Belgische vrouw en haar kind samenwoont. Echter dient opgemerkt te worden dat er nog andere mensen op dat adres woonachtig zijn, waarvan de verwantschap niet duidelijk is. Het is dus geenszins onredelijk te stellen dat door de loutere vestiging op hetzelfde adres, de relatie tussen betrokkene en de Belgische vrouw, V.M. (...), niet zomaar bewijst. Als bewijs dat er effectief sprake is van een partnerrelatie tussen beiden wordt verder echter niets voorgelegd en dient opgemerkt te worden dat Bovendien werd de wettelijke samenwoning met de referentiepersoon tot op heden niet stopgezet, hoewel dit ook eenzijdig kan.

Betrokkene heeft heden ook te kennen gegeven het kind van mevr. V. (...) te willen erkennen. Deze erkenning is nog niet rond. Betrokkene kan hier dan ook (nog) geen rechten uit putten.

Voor zover betrokkene en mevr. V. (...) wel degelijk een relatie zouden hebben aangeknoopt, dient opgemerkt te worden dat het het koppel desgevallend vrij staat zich (tijdelijk) elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of dat niets hen (tijdelijk)-belet om hun relatie verder te zetten van op afstand; zij zijn heden ook nog maar zeer recent gezamenlijk gevestigd. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met mevr. V. (...) en haar kind. Deze beslissing hoeft aldus niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). De verzoekende partij voert ook aan dat er sprake is van overmacht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht het enig middel toe als volgt:

“Dat aangaande de bestreden beslissing het volgende moet worden aangehaald:

Dat verzoeker humanitaire elementen heeft ingeroepen teneinde zijn verblijf te mogen behouden.

Dat er verzoeker geen bijkomende uitleg over zijn situatie werd gevraagd, hetgeen in casu nuttig had kunnen zijn.

Dat verzoeker zijn lang verblijf in het Rijk, zijn tewerkstelling, zijn werkervaringen en zijn perfecte integratie heeft laten gelden.

Dat verzoeker ook een stabiele relatie onderhoudt met zijn nieuwe Belgische partner en hun gezamenlijk kind.

Dat de situatie van verzoeker kennelijk niet ernstig of redelijk werd onderzocht daar er met deze elementen duidelijk niet echt rekening gehouden werd.

Dat de aangevochten beslissing rekening houdende met de elementen van het dossier een ernstige en ongeoorloofde inmenging betekent in het recht op privé en gezinsleven van verzoekster gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

Dat artikel 8 van het EVRM het principe poneert van eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder beschermt tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Dat paragraaf 2 van dit artikel geen inmenging duldt door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Dat deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84., p 277; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E., 1996, p 755).

Dat er ook een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur ontstaat door deze manier van handelen.

Dat er in casu een schending van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 moet worden vastgesteld.

Dat de bestreden beslissing geen adequaat antwoord geeft op de door verzoeker aangehaalde elementen.

Dat deze manier van handelen een schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen uitmaakt.

Dat de tegenpartij ten gevolge niet kan stellen dat zij het dossier zorgvuldig hebben behandeld;

Dat de er in casu duidelijk een schending van de zorgvuldigheidsplicht bestaat;

"Overwegende dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid bij de feitenvinding zorgvuldig te werk gaat en dat zij ervoor zorgt dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat haar besluitvorming tot stand kan komen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens" (RS n° 58.328, 23.02.96).

Dat dit in casu duidelijk niet het geval was.

Dat tegenpartij de situatie zorgvuldig had moeten onderzoeken en dat er bijkomende informatie over de situatie kon aangevraagd worden, wat in casu niet gebeurde.

Dat de bekritiseerde beslissing duidelijk behept is met afwezigheid van motivatie en ondermeer de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt evenals artikel 40 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 52 het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen .

Dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt."

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 42^{quater}, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, evenals artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij een verblijfsrecht bekwam als familielid van haar Belgische samenwonende partner, doch dat de situatie intussen gewijzigd is, dat uit het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning werd afgesloten op 24 juni 2013 en dat de referentiepersoon sinds 31 maart 2017 afgevoerd werd van ambtswege alsook dat de verzoekende partij verklaart dat de referentiepersoon sinds twee jaar in Senegal verblijft, dat overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 2° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht dan ook kan beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk. Voorts wordt erop gewezen dat om regelmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf de verzoekende partij op 19 april 2018 werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten, dat de verzoekende partij verschillende documenten heeft voorgelegd en dat in het schrijven van 30 mei 2018 de verzoekende partij werd gevraagd tot aan de eventuele afgifte van de F+ kaart en voor zover geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, de verwerende partij op de hoogte te stellen van alle relevante wijzigingen van haar situatie, doch dat geen verdere documenten meer werden voorgelegd. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd betreffende de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarna wordt vastgesteld dat uit het geheel van de voorgelegde documenten en de gegeven overwegingen het niet inhumain lijkt het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 42^{quater} luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...).”

3.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij humanitaire elementen had aangehaald teneinde haar verblijf te mogen behouden en dat zij haar lang verblijf in het Rijk, haar tewerkstelling, haar werkervaringen en haar perfecte integratie heeft laten gelden, stelt de Raad vast dat de verwerende partij, blijkens de motieven van de bestreden beslissing, haar tewerkstelling en werkervaring, de duur van haar verblijf en haar integratie, wel degelijk heeft in overweging genomen doch heeft geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde documenten en de gegeven overwegingen het niet inhumain lijkt het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen. Door enkel er op te wijzen dat zij elementen heeft aangebracht en opnieuw te wijzen op deze elementen, toont de verzoekende partij niet aan dat de in de bestreden beslissing weergegeven overwegingen betreffende deze elementen in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij meent dat haar situatie niet ernstig of redelijk werd onderzocht daar er met deze elementen duidelijk niet echt rekening werd gehouden, kan zij niet worden gevolgd nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij geoordeeld heeft over het lang verblijf in het Rijk, de tewerkstelling en de werkervaringen en de integratie. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de motieven die betrekking hebben op voormelde elementen foutief of kennelijk onredelijk zijn of op onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen.

3.5. De verzoekende partij betoogt voorts dat zij een stabiele relatie onderhoudt met haar nieuwe Belgische partner en hun gezamenlijk kind, dat dat haar situatie niet ernstig of redelijk werd onderzocht

daar er met deze elementen duidelijk niet echt rekening werd gehouden. Ook hier dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld over de aangevoerde elementen betreffende haar beweerde gezinsleven met haar nieuwe partner en kind en dit als volgt:

“Tot slot, wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de referentiepersoon sinds twee jaar het Rijk verlaten heeft. Dit gegeven wordt niet door betrokkene betwist. Betrokkene verklaart verder dat hij heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt. Uit het Rijksregister blijkt inderdaad dat hij sinds 16.02.2018 met een Belgische vrouw en haar kind samenwoont. Echter dient opgemerkt te worden dat er nog andere mensen op dat adres woonachtig zijn, waarvan de verwantschap niet duidelijk is. Het is dus geenszins onredelijk te stellen dat door de loutere vestiging op hetzelfde adres, de relatie tussen betrokkene en de Belgische vrouw, V.M. (...), niet zomaar bewijst. Als bewijs dat er effectief sprake is van een partnerrelatie tussen beiden wordt verder echter niets voorgelegd en dient opgemerkt te worden dat Bovendien werd de wettelijke samenwoning met de referentiepersoon tot op heden niet stopgezet, hoewel dit ook eenzijdig kan.

Betrokkene heeft heden ook te kennen gegeven het kind van mevr. V. (...) te willen erkennen. Deze erkenning is nog niet rond. Betrokkene kan hier dan ook (nog) geen rechten uit putten.

Voor zover betrokkene en mevr. V. (...) wel degelijk een relatie zouden hebben aangeknoopt, dient opgemerkt te worden dat het het koppel desgevallend vrij staat zich (tijdelijk) elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of dat niets hen (tijdelijk)-belet om hun relatie verder te zetten van op afstand; zij zijn heden ook nog maar zeer recent gezamenlijk gevestigd. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met mevr. V. (...) en haar kind. Deze beslissing hoeft aldus niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

Door louter te wijzen op de relatie en het hebben van een gezamenlijk kind, weerlegt de verzoekende partij deze motieven niet.

3.6. De verzoekende partij meent dat haar geen bijkomende uitleg over haar situatie werd gevraagd hetgeen *in casu* nuttig had kunnen zijn, dat bijkomende informatie over haar situatie kon gevraagd worden, wat *in casu* niet gebeurde.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken welke bijkomende uitleg zij had kunnen geven of welke bijkomende informatie over haar situatie zij had kunnen aanbrengen, waarover niet werd geoordeeld in de bestreden beslissing, en die relevant zou kunnen zijn voor de beoordeling in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, zodat zij niet aantoonbaar belang heeft bij haar betoog dat het onderzoek onzorgvuldig is gebeurd.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat *“Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene (...) hij op 19.04.2018 verzocht (werd) zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd aan betrokkene betekend op 30.05.2018.”* Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist.

In voormelde brief van de verwerende partij van 19 april 2018 wordt onder meer het volgende gesteld:

“Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, (...), nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. (...)

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (...) recente bewijzen voor te leggen: (...)

3. in zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”

De verzoekende partij werd aldus de mogelijkheid gegeven om de humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bij te brengen. Er werd zelfs expliciet gevraagd om relevante wijzigingen van de situatie door te geven aan de diensten van de verwerende partij voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit de diensten van de verwerende partij met betrekking tot dit onderzoek.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een handgeschreven brief van 27 juni 2018, een deel van een arbeidsovereenkomst en bijhorende loonfiches en een attest van 29 april 2018 van de Rijksdienst voor Jaarlijkse vakantie heeft voorgelegd. De verzoekende partij heeft verder nagelaten bijkomende uitleg of bijkomende informatie voor te leggen, niettegenstaande de vraag tot het overmaken van humanitaire elementen en de vraag tot het overmaken, voor zover geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het onderzoek, van alle relevante wijzigingen. De verzoekende partij is zelf nalatig geweest door, hoewel uitdrukkelijk gevraagd, niet alle door haar gewenste informatie met betrekking tot de humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, voor te leggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verwerende partij zich voldoende en zorgvuldig heeft geïnformeerd voor het nemen van de bestreden beslissing. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). De verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven derhalve niet afwentelen op de verwerende partij.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.7.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld (cf. RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad nagaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.7.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven te hebben met haar nieuwe Belgische partner.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven met haar vermeende nieuwe partner gemotiveerd wat volgt:

“Tot slot, wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de referentiepersoon sinds twee jaar het Rijk verlaten heeft. Dit gegeven wordt niet door betrokkene betwist. Betrokkene verklaart verder dat hij heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt. Uit het Rijksregister blijkt inderdaad dat hij sinds 16.02.2018 met een Belgische vrouw en haar kind samenwoont. Echter dient opgemerkt te worden dat er nog andere mensen op dat adres woonachtig zijn, waarvan de verwantschap niet duidelijk is. Het is dus geenszins onredelijk te stellen dat door de loutere vestiging op hetzelfde adres, de relatie tussen betrokkene en de Belgische vrouw, V.M. (...), niet zomaar bewijst. Als bewijs dat er effectief sprake is van een partnerrelatie tussen beiden wordt verder echter niets voorgelegd en dient opgemerkt te worden dat Bovendien werd de wettelijke samenwoning met de referentiepersoon tot op heden niet stopgezet, hoewel dit ook eenzijdig kan.”

Door het enkel stellen dat zij een stabiele relatie onderhoudt met haar nieuwe Belgische partner weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet, noch toont zij aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt. Ook in haar verzoekschrift beperkt zij zich tot het vermelden van een relatie zonder enige toelichting, laat staan dat zij deze relatie staft door middel van het bijbrengen van bewijsstukken.

Bovendien heeft de verwerende partij eveneens de hypothese onderzocht van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar nieuwe Belgische partner en is zij in de bestreden beslissing overgegaan tot een belangenafweging en dit als volgt:

“Voor zover betrokkene en mevr. V. (...) wel degelijk een relatie zouden hebben aangeknoopt, dient opgemerkt te worden dat het het koppel desgevallend vrij staat zich (tijdelijk) elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of dat niets hen (tijdelijk)-belet om hun relatie verder te zetten van op afstand; zij zijn heden ook nog maar zeer recent gezamenlijk gevestigd. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met mevr. V. (...) en haar kind. Deze beslissing hoeft aldus niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

Door het louter wijzen op haar relatie en te stellen dat gelet op de elementen van het dossier – waarbij zij deze geenszins verder preciseert – er een ernstige en ongeoorloofde inmenging is in haar recht op een gezinsleven, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de voormelde motieven die leiden tot de conclusie dat de bestreden beslissing geen afbreuk doet aan het gezinsleven, foutief of kennelijk onredelijk zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.7.3. Voorts maakt de verzoekende partij ook geen beschermingswaardig gezinsleven met het kind aannemelijk.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft heden ook te kennen gegeven het kind van mevr. V. (...) te willen erkennen. Deze erkenning is nog niet rond. Betrokkene kan hier dan ook (nog) geen rechten uit putten.”

De verwerende partij heeft dus wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij het minderjarig kind wil erkennen en hieromtrent gemotiveerd.

Door het enkel stellen dat zij een stabiele relatie onderhoudt met het gezamenlijk kind van haar en haar nieuwe Belgische partner weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet, noch toont zij aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt. Ook in haar verzoekschrift beperkt zij zich tot het vermelden van een relatie met het kind van haar en haar partner zonder enige toelichting, laat staan dat zij de verwantschapsband en de relatie staft door middel van het bijbrengen van bewijsstukken. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dit niet. De verzoekende partij heeft naar aanleiding van de brief van 19 april 2018 enkel een schrijven voorgelegd waarin gesteld wordt dat uit de relatie van haar en haar nieuwe Belgische partner een kind werd geboren. Ook dit schrijven werd niet vergezeld van stavingsstukken.

In zoverre de verzoekende partij ter terechtzitting erop wijst dat zij het kind intussen erkende, kan de Raad enkel vaststellen enerzijds dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering en anderzijds dat de verzoekende partij de motieven niet betwist dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de erkenning nog niet rond was. De door de verzoekende partij ter terechtzitting vermelde intussen tussengekomen erkenning van het minderjarig kind, dateert van na de bestreden beslissing, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Gelet op het feit dat de erkenning van het minderjarig kind dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

In de hypothese dat het door de verzoekende partij in haar verzoekschrift vermelde ‘gezamenlijk kind’ wel degelijk haar kind betreft – wat geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier en geenszins door de verzoekende partij wordt aangetoond ter gelegenheid van haar verzoekschrift – en dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, onderzoekt de Raad of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het

de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Voormelde hypothese van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met het kind werd onderzocht in de bestreden beslissing. De verwerende partij is blijkens de motieven van de bestreden beslissing overgegaan tot een belangenafweging en dit als volgt:

“Voor zover betrokkene en mevr. V. (...) wel degelijk een relatie zouden hebben aangeknoopt, dient opgemerkt te worden dat het het koppel desgevallend vrij staat zich (tijdelijk) elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of dat niets hen (tijdelijk)-belet om hun relatie verder te zetten van op afstand; zij zijn heden ook nog maar zeer recent gezamenlijk gevestigd. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met mevr. V. (...) en haar kind. Deze beslissing hoeft aldus niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

Door het louter wijzen op het gezamenlijk kind en te stellen dat gelet op de elementen van het dossier – waarbij zij deze geenszins verder preciseert – er een ernstige en ongeoorloofde inmenging is in haar recht op een gezinsleven, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de voormelde motieven die leiden tot de conclusie dat de bestreden beslissing geen afbreuk doet aan het gezinsleven, foutief of kennelijk onredelijk zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er nog op dat teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij voert *in casu* geen hinderpalen aan om het gezinsleven met haar kind voort te zetten in het land van herkomst.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op grond van de erkenning van haar Belgisch minderjarig kind, de mogelijkheid heeft gezinshereniging aan te vragen. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de verzoekende partij gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden, procedure welke zij blijkens de verklaringen van haar raadsman ter terechtzitting van 14 december 2018 zal inleiden ter gelegenheid van een afspraak bij de gemeente op 20 december 2018.

De verklaring van de verzoekende partij dat zij en haar nieuwe Belgische partner samen een kind hebben, kan er niet toe leiden, gelet op het voorgaande, te besluiten dat de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing een onevenredige inmenging veroorzaakt in het gezinsleven van de verzoekende partij.

3.7.4. Waar de verzoekende partij met de stelling dat zij lang in België verblijft, zij werkt en werkervaring heeft en een perfecte integratie kan laten gelden, wenst te wijzen op het bestaan van een privéleven in België, dient allereerst te worden opgemerkt dat het bestuur met de in dit verband door verzoekende partij opgeworpen elementen rekening heeft gehouden doch oordeelde dat het feit dat de verzoekende partij aantoont dat zij werkwilgig is, doch dit geen afdoende bewijs is van integratie in die zin dat het een

intrekking in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden, dat bij gebrek aan contra-indicatie dient geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij toelaten dat zij ook in haar herkomstland kan worden tewerkgesteld, dat zij op economisch actieve leeftijd is en haar werkervaringen en wil om te werken kan aanwenden in het herkomstland om aldaar opnieuw aan de slag te gaan, dat de verzoekende partij nog voldoende jong is om te reizen en de draad in het herkomstland opnieuw kan oppikken of er een nieuw leven te starten, dat zij tot december 2014 niet over een legaal verblijf in België beschikte, dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput en dat haar legaal verblijf nog relatief kort was waardoor kan aangenomen worden dat zij nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst waar zij tot haar 18de verbleef, dat zij aldaar nog familie heeft wonen, dat er geen tegenindicaties zijn die een terugkeer naar het land van herkomst verhinderen. Betreffende de sociale en culturele integratie wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat de verzoekende partij hieromtrent geen documenten voorlegde en dat nergens uit de voor haar beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een sociale en culturele integratie die een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het '*sociaal en economisch welzijn*' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij maakt aldus met de loutere verwijzing naar haar lang verblijf in België, haar tewerkstelling en werkervaring en haar 'perfecte integratie' in België – waarbij noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er naast de tewerkstelling sprake is van een sociale of culturele integratie – geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Daarenboven merkt de Raad op dat in zoverre alsnog een privéleven dient te worden aangenomen waarop de bestreden beslissing een inmenging vormt, het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien (artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet) en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en de overheid is verder geen sprake. De verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat haar verblijfstoestand gelinkt was aan de relatie en de samenwoning met haar toenmalige Belgische partner en dat haar verblijf kon worden beëindigd indien haar Belgische partner vertrok uit het Rijk. Er liggen voorts geen concrete hinderpalen voor die de verzoekende partij verhinderen een privéleven te leiden in het land van herkomst, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing. In deze situatie blijkt geen onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid.

3.7.5. *In casu* wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.8. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen.

De verzoekende partij maakt een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.9. Wat betreft de aangevoerde schending van "*de onderzoeksverplichting*", verduidelijkt de verzoekende partij deze schending niet. In zoverre zij hiermee doelt op de verplichting van de verwerende partij om rekening te houden met alle elementen van haar dossier, vervat in de zorgvuldigheidsplicht, kan de Raad enkel opmerken dat de verwerende partij daadwerkelijk rekening heeft gehouden met alle aan haar kenbaar gemaakte informatie, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar middel melding maakt van

overmacht, verduidelijkt zij evenmin in welke mate er sprake zou zijn van overmacht, laat staan op welke wijze hieruit de onwettigheid van de bestreden beslissing voortvloeit. Ook is de Raad geen “algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” bekend. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve, bij gebreke aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

3.10. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER